

Και θα γενούν ΟΙ ΠΛΑΤΕΣ ΜΑΣ ΚΙΝΟΥΜΕΝΟΙ ΣΤΟΧΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΠΛΑΤΕΙΕΣ ΜΑΣ ΠΕΔΙΑ ΒΟΛΗΣ

Ο Νικολά Τόντι εκτελέστηκε στις 16/2 στον Βύρωνα κατά τη διάρκεια αστυνομικής επιχείρησης που "πήγε στραβά".

Αυτή η προκήρυξη παίρνει αφορμή από αυτό το ήδη ξεχασμένο γεγονός για να μιλήσει, όχι για τις στρατιωτικές, αλλά για τις πολιτικές λειτουργίες της αστυνομίας.

Αυτές οι πολιτικές μπορούν να γίνουν κατανοητές αν κοιτάξει κανείς τη λογική της "εμφανούς αστυνόμευσης" που τόσο της μόδας έχει γίνει τελευταία. Είναι μια πολιτική που τρέφεται από βαθιές κοινωνικές αλλαγές που εξελίσσονται εδώ και 15 χρόνια. Και η οποία στο μέλλον θα έχει τεράστιες επιπτώσεις. Όχι μόνο στους "ορκισμένους εχθρούς" της αστυνομίας. Αλλά σε όλους όσους δεν χωρούν στις καπιταλιστικές προσταγές.

Ρε οεις, εμείς τώρα
τι σκατά κάνουμε;

Δεν έχω ιδέα!
Απλά δείχνει άχριος
και περιμένει σήμα!

Προκήρυξη που κυκλοφορεί σε 9.000 αντίτυπα με την ευθύνη της αντιφασιστικής συνέλευσης *autonome antifa*, Μάρτιος 2010.

Για επικοινωνία: autonome.antifa@yahoo.com

Την ώρα που διαβάζετε αυτή την προκήρυξη, τα γεγονότα που αναφέρονται παρακάτω θα έχουν ξεχαστεί, όπως τα όσα παρόμοια προηγήθηκαν και τα όσα παρόμοια θα ακολουθήσουν. Αλλά παραμένουν γεγονότα. Στις 16 του Φλεβάρη που μας πέρασε, ο Νικολά Τόντι, βοηθός υδραυλικού και "Βορειοηπειρώτης" ετών 25, εκτελέστηκε σε κάποιο στενό του Βύρωνα κατά τη διάρκεια αστυνομικής επιχείρησης εναντίον "επικίνδυνων ληστών". Και ο θάνατός του καταχωρίστηκε στα αστυνομικά σφάλματα. Και ακολούθησε ακατάσχετη πάρλα για δυο τρεις μέρες: αστυνομικά σφάλματα, αστυνομική εκπαίδευση, αστυνομικοί μισθοί...

Ξέρετε όμως, αυτές οι συζητήσεις είναι για τους αφελείς. Η αστυνομία από την άλλη, δεν είναι καθόλου "αφελής", είναι ο κατ'εξοχήν ένοπλος κρατικός μηχανισμός για πολιτική χρήση. Και σαν τέτοιος, έχει πολιτικούς αρχηγούς, πολιτικά σχέδια, πολιτικές λειτουργίες και πολιτικό μέλλον. Αυτή η πολιτική φύση της αστυνομίας είναι που αποκρύπτεται σε κάθε τέτοιο επεισόδιο πίσω από τεχνικές συζητήσεις και προβληματισμούς. Γιατί είναι ακριβώς οι πολιτικές λειτουργίες της αστυνομίας που δοκιμάζονται σε επεισόδια όπως η δολοφονία του Βύρωνα.

Αυτό το μικρό στριμωγματάκι, το είχε υπ' όψη ο Υπουργός Προστασίας του Πολίτη όταν τρεις μέρες μετά από την εκτέλεση του Τόντι βρέθηκε να μιλάει στη Βουλή των Ελλήνων. Και γι' αυτό δεν στάθηκε πολύ στην εκτέλεση του Τόντι. Είπε τα καθιερωμένα, λάθος, sorry, την επόμενη φορά θα τα πάμε καλύτερα, χέστε μας τώρα, και σβέλτα ξεκίνησε να εξηγεί την πολιτική του υπουργείου της αστυνομίας όπως εξελίσσεται από τον Δεκέμβριο του 2008 και μετά και όπως θα συνεχίσει να εξελίσσεται για τα χρόνια που έρχονται. Τα όσα είπε δεν ήταν δίχως ενδιαφέρον. Αντιθέτως, όπως θα δούμε παρακάτω, ο υπουργός που τόσο γρήγορα σταμάτησε να μιλάει για τον Τόντι, χαρούμενος ξεκίνησε να μιλάει για τα τομάρια μας.

Σημείο I: Δεκέμβρης 2008

Είπε λοιπόν ο πολιτικός προϊστάμενος της αστυνομίας:

Δεν μπορούμε να αφήσουμε [να συμβαίνουν] ορισμένα πράγματα με τα οποία πετυχαίνουμε ακριβώς το αντίθετο από αυτό που επιδιώκουμε. Τι εννοώ; Θυμάστε τις ιστορίες της Θεσσαλονίκης, θυμάστε εδώ [στην Αθήνα] ένα σωρό ιστορίες, θυμάστε τα προπερίσινα Δεκεμβριανά το τι έγινε και με τι μίσος μιλούσε ο κόσμος για την αστυνομία. Για ποιο λόγο; Τι είναι η αστυνομία; Ένα κομμάτι του ελληνικού λαού...!

Φαίνεται πως ο πολιτικός προϊστάμενος κάτι θέλει να πει και κολώνει. Οπότε να το πούμε εμείς: υποστηρίζουμε πως τα γεγονότα του Δεκέμβρη του 2008 έχουν λειτουργήσει σαν *αφειρητία συνολικού προβληματισμού για το πολιτικό τμήμα της αστυνόμευσης στην Ελλάδα*. Πράγματι, σήμερα, ακόμη και οι πιο ένθερμοι υποστηρικτές του Δεκέμβρη και των όσων έγιναν στους δρόμους, θυμούνται αποκλειστικά (και όχι δίχως κάποια νοσταλγία) τις καταστροφές και τη βία που ακολούθησαν την δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου. Κατά τη γνώμη μας από την άλλη, ένα από τα σημαντικότερα χαρακτηριστικά του Δεκέμβρη του 2008, το οποίο τότε, σήμερα και στο εξής θα προβληματίζει τους πολιτικούς προϊστάμενους της αστυνομίας, ήταν η *κοινωνική απονομιμοποίηση της αστυνομίας και των ένοπλων σωμάτων "τήρησης της τάξης"*.

Δεν είναι λόγια του αέρα αυτή η κοινωνική απονομιμοποίηση. Το πιο κραυγαλέο παράδειγμα: Μαθητές λυκείου αλώνιζαν σε όλη την Αθήνα πετώντας νεράντζια στα αστυνομικά τμήματα. Οι αφελείς είπαν ότι τα νεράντζια ούτε να γρατζουνίσουν δεν μπορούν τους αστυνόμους ή τα τμήματα. Οι αφελέστεροι ύμνησαν την "αυθόρμητη βία της νεολαίας". Και οι ακαρακτήριστοι είπαν "ρε τα κωλόπαιδα". Αλλά εκείνο που είχε τη μεγαλύτερη σημασία πέρασε απαρατήρητο: για δυο τρεις μέρες 15χρονα παιδιά είχαν ανακαλύψει τους τρόπους και τους λόγους για να φέρονται έ-

τσι απήφιστα απέναντι στα ένοπλα σώματα τήρησης της τάξης. Κι αυτό απέδειξε για άλλη μια φορά ότι η αστυνομία και τα λοιπά ένοπλα σώματα που δρουν στο πολιτικό πεδίο δεν αντλούν την ισχύ τους από τα όπλα, αλλά από το ομιχλώδες πεδίο των πολιτικών και κοινωνικών ισορροπιών. Αν χάσουν τη μάχη εκεί, τα όπλα και η βία τους δεν μπορούν να τα βγάλουν πέρα ούτε με 15χρονα παιδιά.

Μεγάλο και σοβαρό λοιπόν το μήνυμα που έλαβαν οι πολιτικοί προϊστάμενοι της αστυνομίας από τον Δεκέμβρη του 2008. Πόσο μάλλον που δεν αφορούσε τον Δεκέμβρη του 2008! Γιατί η νομιμοποίηση της αστυνομίας ήδη χτιζόταν απρόσκοπτα για πάνω από δεκαπέντε χρόνια πριν από τον Δεκέμβρη του 2008. Δεν ήταν μόνη της αυτή η διαδικασία και περί αυτού θα πούμε περισσότερα παρακάτω. Προς το παρόν ας κρατήσουμε το γεγονός πως τον Δεκέμβρη του 2008 η ιδεολογία και πρακτική του милитарισμού που χτιζόταν απρόσκοπτα για χρόνια, βρέθηκε αντιμέτωπη με τους εχθρούς της. Αυτοί οι εχθροί δεν είχαν πολιτική οργάνωση, ήταν διάσπαρτοι κοινωνικά και εκφράστηκαν σχεδόν αποκλειστικά με τη βία. Αλλά ήταν πολύ δύσκολο να αντιμετωπιστούν, γιατί το βασικό τους όπλο δεν ήταν η βία, αλλά η κοινωνική και πολιτική νομιμοποίηση που αντλούσαν ακριβώς από την ευθεία αντιπαράθεσή τους με τους ένοπλους υπάλληλους του κράτους. Εν τω μεταξύ, όσο κι αν όλοι παριστάνουν το αντίθετο, αυτοί οι εχθροί σήμερα συνεχίζουν να υπάρχουν, δεν ξέχασαν τα περσινά. Είναι γεγονός που δεν μπορεί να παραβλέπεται από κανέναν σοβαρό πολιτικό προϊστάμενο της αστυνομίας: Αυτή η κοινωνία διαθέτει μειοψηφικά αλλά σημαντικά τμήματα που συνειδητοποιούν την κρατική βία ως τέτοια, που έχουν αποδείξει ότι μπορεί και να σταματήσουν να την ανέχονται, είτε έμπρακτα, είτε παρέχοντας πολιτική υποστήριξη. Είναι απέναντι σε αυτά τα κοινωνικά κομμάτια που οι πολιτικοί προϊστάμενοι της αστυνομίας αναζητούν πολιτική λύση. Και καθώς φαίνεται, η λύση που βρήκαν είναι να γίνει κατανοητό ότι η αστυνομία είναι "ένα κομμάτι του ελληνικού λαού".

Σωστά.

Αλλά το θέμα είναι ποιο κομμάτι.

Σημείο 2: Ο "ελληνικός λαός" κομμάτια.

Είπε παρακάτω ο πολιτικός προϊστάμενος της αστυνομίας:

Θέλουμε πια δυνάμεις στο δρόμο οι οποίες θα είναι μάχιμες... Αυτές τις δυνάμεις θα βγάλουμε έξω. Δύο χιλιάδες αστυνομικοί καθημερινά θα αστυνομοεύουν το λεκανοπέδιο. Κάθε τέταρτο ως είκοσι λεπτά θα περνούν από το σπίτι του καθενός από εμάς τέσσερις αστυνομικοί και ταυτόχρονα -επειδή δεν φτάνει μόνο αυτό- συγκροτούμε Τμήματα Δίωξης Εγκληματικότητας ανά δήμο... Θα διαθέσουμε δηλαδή δώδεκα χιλιάδες αστυνομικούς, αρχές Απριλίου, στους πολίτες του Λεκανοπεδίου, στους πολίτες της Θεσσαλονίκης, στους πολίτες της πρωτεύουσας κάθε νομού και στην ύπαιθρο...²

Οποιοσδήποτε έχει κάποια εικόνα του τι είναι το "έγκλημα" σήμερα, θα πρέπει να έχει σοβαρές αμφιβολίες για την αντιεγκληματική αξία αυτού του είδους των ένοπλων παρελάσεων. Πράγματι, όλοι ξέρουν πως το έγκλημα στην Ελλάδα του 2010 δεν είναι δύο δραπετές με χειροβομβίδες κρυμμένοι κάπου στον Βύρωνα. Το έγκλημα είναι επιχειρήσεις με τζίρο εκατομμυρίων ευρώ, με χιλιάδες υπαλλήλους και σκληρή ιεραρχία, με άκρες στον πολιτικό κόσμο, με σοβαρές σχέσεις με την αστυνομία και το κράτος. Πώς λοιπόν αυτό το έγκλημα, το έγκλημα-ως-καπιταλιστική-εταιρεία και το έγκλημα-ως-κράτος, μπορεί να αντιμετωπιστεί με την "εμφανή αστυνόμευση"; Η απάντηση είναι ότι δεν μπορεί. Γιατί ο πολιτικός προϊστάμενος της αστυνομίας, στο παραπάνω αξιοπρόσεκτο απόσπασμα, δεν έχει κατά νου την "αντιμετώπιση του εγκλήματος", αλλά την αντιμετώπιση της κοινωνικής απονομιμοποίησης της αστυνομίας όπως αυτή εκφράστηκε τον Δεκέμβρη του 2008. Οι κατευθύνσεις της πολιτικο-αστυνομικής σκέψης του προϊστάμενου είναι εμφανείς και από τα όσα είπε έπειτα:

Θέλω να σας πω ότι σε πολλές περιοχές αυτή τη στιγμή οι αστυνομικοί της γειτονιάς μαζί με τους πολίτες, μαζί με διαμερισματικούς εκπρόσωπους, μαζί με δημοτικούς συμβούλους οργανώ-

νουν σεμινάρια, συνομιλίες, συγκεντρώσεις για τα θέματα της ασφάλειας, για τα κοινωνικά προβλήματα σε κάθε περιοχή και αυτό μου δίνει ιδιαίτερη χαρά. Έτσι θα πάμε.³

Ενδιαφέρον ε; Το "έγκλημα" εδώ απουσιάζει χαρακτηριστικά. Αυτό που υπάρχει είναι "τα κοινωνικά προβλήματα" και τα "θέματα ασφάλειας". Θα μπορούσε βέβαια να επισημάνει κανείς πως ο προϊστάμενος βλέπει πράγματα που προς το παρόν δεν υπάρχουν. Δεν είναι ακριβώς έτσι, και πάντως είναι η πρόθεση που μετράει. Και για να καταλάβουμε αυτή την πρόθεση, αρκεί απλά να κοιτάξουμε το είδος των ανθρώπων που ο προϊστάμενος (θα ήθελε να) βλέπει να "συζητάνε": Είναι "οι πολίτες", μαζί με τις μικροεραρχίες των "τοπικών αρχών", που αποκτούν τοπική πολιτική δράση, δηλαδή κοινό λόγο γύρω από την "ασφάλεια" και "τα κοινωνικά προβλήματα", πάντα σε συνεννόηση με τα αρμόδια τμήματα της αστυνομίας.

Προφανώς δηλαδή ο πολιτικός προϊστάμενος της αστυνομίας εμφορείται από μια αποτίμηση του Δεκέμβρη του 2008 και μια συνείδηση της σύνθεσης της ελληνικής κοινωνίας, εντελώς διαφορετική από τις απλοϊκές απόψεις που θέλουν "κράτος" και "κοινωνία" να είναι δύο ξεχωριστά πράγματα. Κατά τη γνώμη μας, η πραγματικότητα που βρίσκεται στη βάση των συλλογισμών του, έχει ως εξής: όντως τον Δεκέμβρη του 2008 έγινε αισθητή η ύπαρξη ενός κομματιού της κοινωνίας που αντιτίθεται στην κρατική βία. Αλλά αυτός ο ισχυρός παράγοντας απονομιμοποίησης του κρατικού και κοινωνικού милитарισμού δεν ήταν μόνος του. Απέναντί του είχε ισχυρά κοινωνικά κομμάτια που αντιλαμβάνονται τα συμφέροντά τους σαν κοινά με εκείνα του κράτους.

Υπάρχουν τέτοιοι και είναι πολλοί: είναι μικροϊδιοκτήτες ακινήτων και μικροαφεντικά, είναι "ελεύθεροι επαγγελματίες" και μικροαστοί εργάτες με κάποια πραγματική ή κατά φαντασίαν συμμετοχή στο χρηματιστήριο, είναι οι κάθε είδους οπαδοί της ησυχίας της τάξης και της ασφάλειας, είναι όχι μόνο "οι αρχές της τοπικής αυτοδιοίκησης", αλλά και εκείνη η ειδική κοινωνική υποδομή που τις στη-

Οι πολίτες ξεκινούν να πατάξουν τον κομμουνισμό, μισό στενό από την ασφάλεια Πατρών. 9/1/2009. Σε κύκλο ο διοικητής της ασφάλειας Πατρών.

Η κυρία Λαϊνιώτη, μέλος της "επιτροπής κατοίκων Αγυιάς", εκθέτει τις απόψεις της σε τοπικό κανάλι.

Πάτρα 9/1/2009: Η "επιτροπή κατοίκων" εφορμά.

Έχει ξεχαστεί κι αυτό. Αλλά η πολιτική συνεργασία των "πολιτών" με το ελληνικό κράτος, έχει ήδη δείξει τη φύση της και τη δύναμή της. Στις 9 Ιανουαρίου του 2009 το βράδυ, "πατρινοί πολίτες" μαζί με ασφαλίτες, νεοναζί και τον τοπικό "σύλλογο πολιτών" εφόρμησαν εναντίον όσων διαδήλωναν για τη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου. Ο όχλος συγκεντρώθηκε μισό στενό από την ασφάλεια Πατρών με επικεφαλής τον διοικητή της ασφάλειας Πατρών αυτοπροσώπως με πολιτικά και κράνος μοτοσυκλέτας.

Η σύνθεση του όχλου που μαζεύτηκε πίσω από τον διοικητή και τα ΜΑΤ, όπως την περιγράφουν πατρινοί σύντροφοι που δέχτηκαν την επίθεση, είχε ως εξής:

"οργανωμένοι ακροδεξιόι, μέλη της "επιτροπής κατοίκων αγυιάς" (που ως τότε πάλευε να διώξει τον καταυλισμό των Αφγανών), Οννεδίτες από την εποχή του Καλαμπόκα μέχρι και σήμερα αλλά και "αγανακτισμένοι πολίτες", όχι οι οργανωμένοι ακροδεξιόι που έχετε συνηθίσει στην Αθήνα, αλλά η κυριολεξία του πράγματος...".

Η Αγγελική Κολλυροπούλου, πρόεδρος της επιτροπής

κατοίκων Αγυιάς, μιλώντας στον τοπικό τύπο περιέγραψε τη συμμετοχή της στον όχλο ως εξής:

Όσοι βρέθηκαν στο σημείο ήταν απλοί πολίτες και καταστηματαρχές. Λέγαμε "γειά" μεταξύ μας και ας μην γνωριζόμασταν. Προσπαθούσε ο ένας να δώσει κουράγιο στον άλλο. Ο κόσμος προσπαθούσε μέσω των κινητών να προσελκύσει όσο το δυνατόν περισσότερους στο κέντρο...⁵

Αυτοί οι "απλοί πολίτες και καταστηματαρχές" που αναγνωρίζουν ο ένας τον άλλον, που ξέρουν γιατί είναι εκεί που είναι και γιατί κάνουν αυτό που κάνουν, αυτοί οι "ανεπίσημοι μηχανισμοί ελέγχου της κοινότητας", εκείνο το βράδυ νίκησαν.

Και στους μήνες που ακολούθησαν, ο σύλλογος Αγυιάς τα κατάφερε να διώξει τους Αφγανούς από το λιμάνι. Αυτό το εξόχως πολιτικό κατόρθωμα, αλλά και τα ξεχασμένα επεισόδια της Πάτρας και ο φασισμός που επέλασε στο δρόμο στις 9/1/2009 ως "απλοί πολίτες", είναι ακριβώς αυτό που εννοούμε όταν λέμε "πολιτική οργάνωση των πολιτών υπό την αιγίδα της ελληνικής αστυνομίας".

ρίζει αντλώντας τα ανάλογα οφέλη. Είναι με λίγα λόγια οι φασίστες της νέας εποχής, εκείνα τα κοινωνικά κομμάτια που πράγματι έχουν λόγους να αντιλαμβάνονται την αστυνομία σαν προστάτη, αν και όχι από "το έγκλημα", ούτε καν από την "παράλογη βία" της οποίας εξέγερσης.

Όχι, τα ενδιαφέροντά τους είναι πολύ πιο εξειδικευμένα: Θέλουν οι επιχειρήσεις τους να δουλεύουν απρόσκοπτα, θέλουν τα σπίτια τους να μην χάνουν αξία, θέλουν οι λιγστοί τους υπάλληλοι να έρχονται στην ώρα τους και να μην αντιμιλάνε, θέλουν οι μετανάστες εργάτες να κρατάνε το βλέμμα χαμηλά, θέλουν οι συγκοινωνίες και οι μεταφορές να λειτουργούν μεταφέροντας εμπορεύματα και εργασία, θέλουν τα παιδιά τους να διαβάζουν κανονικά, να μεγαλώνουν κανονικά και στο τέλος να γίνονται κανονικά σαν τα μούτρα τους. Και με δαιμονική διαίσθηση ανακαλύπτουν και τα ιδεολογικά προαπαιτούμενα αυτών των ταπεινών στόχων: Θέλουν η θρησκεία να μην αμφισβητείται, θέλουν να είμαστε έτοιμοι να πεθάνουμε για την πατρίδα, θέλουν να υπάρχουν κατώτερες ράτσες και πολιτισμοί... ακόμη όμως κι αν δεν τάσσονται ανεπιφύλακτα με αυτά τα παρωχημένα, θέλουν η αστυνομία να είναι τόσο σεβαστή όσο η ιδιοκτησία τους. Σε τελική ανάλυση δηλαδή, το βασικό τους αίτημα είναι γενικό, αλλά αδιαπραγμάτευτο: η προστασία της περιουσίας τους και των υλικών τους συμφερόντων απέναντι στην απορρύθμιση των καπιταλιστικών προσταγών. Από εδώ είναι που ξεπηδά και η ονομασία "Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη" που τόσο λοιδορήθηκε, αδικώς κατά τη γνώμη μας.

Γιατί οι "πολίτες" που το υπουργείο επιθυμεί να προστατεύσει (και από τους οποίους ζητά να το προστατεύσουν, αλλά αυτό δεν το λέει ο τίτλος) δεν είναι ούτε σχήμα λόγου, ούτε διαφημιστικό τρικ. Αντιθέτως υπάρχουν, ακόνισαν την πολιτική τους συνείδηση τον Δεκέμβρη του 2008 και έκτοτε οργανώνονται. Και αν θέλει κανείς να δει τις καλύτερες στιγμές της πολιτικής τους οργάνωσης, δεν πρέπει να στρέψει το βλέμμα προς τα γραβατωμένα "συμβούλια" που δείχνει ο πολιτικός προϊστάμενος της αστυνομίας, αλλά προς τις ρατσιστικές επιτροπές κατοίκων, ιδιοκτητών και επιχειρηματιών που οργανώνονται και δρουν σε συνεργασία με νεοναζιστικές οργανώσεις στο κέντρο της Αθήνας (και άλλων πόλεων·δες κάτω αριστερά) τα τελευταία δύο χρόνια. Εκεί είναι που εκφράστηκε με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο τι σημαίνει η πολιτική σύμπλευση ενός κομματιού του "ελληνικού λαού" με την ελληνική αστυνομία.

Γιατί όντως, "ο ελληνικός λαός" είναι κομμάτια. Η αστυνομία και οι φίλοι της είναι ένα από αυτά.

Το θέμα είναι τι κάνουν τα υπόλοιπα.

Σημείο 3: Η "εμφανής αστυνόμευση" και η πολιτική της σημασία

Έστω λοιπόν ότι η πολιτική ηγεσία της αστυνομίας αντιλαμβάνεται τον "ελληνικό λαό" σαν κομμάτια (και κατά τη γνώμη μας ορθώς πράττει). Και έστω ότι έχει αποφασίσει να βοηθήσει τους φίλους της να οργανωθούν πολιτικά ώστε να δράσουν σαν αντίβαρο της κοινωνικής απονομιμοποίησης της αστυνομίας που είναι εμφανές πως εκπορεύεται από ορισμένα μειοψηφικά αλλά σημαντικά τμήματα της ελληνικής κοινωνίας. Ίσως μέσα σε όλα αυτά ο ρόλος της διαρκούς ένοπλης παρέλασης της αστυνομίας να χρειάζεται μια εξήγηση. Λοιπόν, η διαρκής ένοπλη παρέλαση της αστυνομίας στους δρόμους και τις πλατείες δεν απευθύνεται στο "έγκλημα", αφού, όπως είπαμε και παραπάνω, το "έγκλημα" που έχει σημασία λειτουργεί πολύ πέρα από το επίπεδο του δρόμου. Επίσης, η ένοπλη παρέλαση της αστυνομίας δεν απευθύνεται στους πολιτικούς εχθρούς της αστυνομίας αφού, αν η αστυνομία έχει ήδη απονομιμοποιηθεί στη συνείδησή σου, η διαρκής της παρουσία μόνο να ενισχύσει μπορεί τις μιαιρές πεποιθήσεις σου.

Για να μην σας κρατάμε σε αγωνία, η διαρκής ένοπλη παρέλαση της αστυνομίας απευθύνεται στα φιλικά προς την αστυνομία κομμάτια του "ελληνικού λαού". Και αποζητά να ενισχύσει την πολιτική τους οργάνωση ενάντια στις δυνάμεις της κοινωνικής απονομιμοποίησης της αστυνομίας. Όπως το έθεσαν κάποιοι αμερικανοί μπάτσοι και θεωρητικοί της αστυνόμευσης ακριβώς εικοσιεπτά χρόνια πριν,

η ουσία του ρόλου της αστυνομίας στη διατήρηση της τάξης είναι η ενίσχυση των ανεπίσημων μηχανισμών ελέγχου της ίδιας της κοινότητας. Η αστυνομία δεν μπορεί, τουλάχιστον χωρίς να καταφύγει σε ειδικά μέσα, να αποτελέσει υποκατάστατο αυτού του ανεπίσημου ελέγχου. Από την άλλη, για να ενισχύσει αυτές τις φυσικές δυνάμεις η αστυνομία πρέπει να τις συμπεριλάβει με κάποιον τρόπο στη δράση της...⁴

Βύρωνας, ένα χρόνο πριν

Πάρι Βύρωνας, ένα χρόνο πριν.

Ο Βύρωνας μετράει δύο νεκρούς σε λιγότερο από ένα χρόνο από "λάθη της αστυνομίας". Στις 12/3/2009, μια υπάλληλος του καταστήματος "Γερμανός" πυροβολήθηκε κατά τη διάρκεια ληστείας στο κατάστημα. Η λεία ήταν 300 ευρώ. Αλλά ο οπλισμένος ληστής βρέθηκε αντιμέτωπος με αστυνομικό εκτός υπηρεσίας που είχε βγει για να επισκευάσει το κινητό της γυναίκας του. Ο εκτός υπηρεσίας τράβηξε το κουμπούρι του, ο ληστής πυροβόλησε, τα 300 ευρώ του Γερμανού σώθηκαν και η πωλήτρια δολοφονήθηκε.

Μπορούμε να θαυμάσουμε τη νέα φιγούρα που στελεχώνει τα σώματα ασφαλείας και τις κοινωνικές τους παραστάσεις για το ρόλο τους: άντρας, νεαρής ηλικίας, ένοπλος εντός και εκτός υπηρεσίας, γαλουχημένος σε κάθε διαδικασία εξοικείωσης με τη βία του είδους κερκίδα, γυμναστήριο, πολεμικές τέχνες, είναι φορέας μιας νέας ηθικής. Και τι σημαίνει φορέας νέας ηθικής; Το βλέπουμε στα μονόστηλα των εφημερίδων: ένα συνεχώς διογκούμενο σώμα "μάχιμων" που "δε διστάζει να" ... να πυροβολήσει σε κεντρικά σημεία της πόλης "για να μην ξεφύγουν οι δράστες", να πυροβολήσει ενώ διασκεδάζει γιατί θίχτηκε, να πυροβολήσει γιατί του πήραν τη θέση πάρκινγκ...

Λέμε για "ηθική" και όχι για "εντολές". Γιατί τέτοιες συμπεριφορές δεν είναι "της αστυνομίας": προέρχονται από τα έγκατα των κοινωνικών σχέσεων. Πράγματι, η μακρόχρονη δημιουργία και νομιμοποίηση του πλήθους των ένστολων και μισόένστολων που όλοι γνωρίζουμε, δεν είναι παρά η κορυφή του παγόβουνου. Δίπλα της εξελίχθηκε και μια γενικότερη στρατιωτικοποίηση, μια διαδικασία βαθιά κοινωνική, μια διαδικασία κατά την οποία όλο και περισσότερες κοινωνικές σχέσεις γίνονταν αντιληπτές υπό το πρίσμα της στρατιωτικής οργάνωσης και απόδοσης. Εδώ περιλαμβάνονται οι στρατιωτικές και αστυνομικές σχολές και η αναρρίχσή τους στην κορυφή των μηχανογραφικών, καθώς και η εμφάνιση του ΕΠΑγγελματία Οπλίτη (ο στρατός ως επάγγελμα και ως καριέρα). Η εμφάνιση και η τραταχτή δημοτικότητα των γυμναστηρίων και των πολεμικών τεχνών και μαζί της η όλο και πιο διαδεδομένη χημική και φαρμακευτική υποβολή για μια πληθώρα κοινωνικών λειτουργιών από τις σεξουαλικές επαφές μέχρι τις καλύτερες σχολικές επιδόσεις (οι στρατιωτικές μέθοδοι "αυτοβελτίωσης" ως εφόδιο χρήσιμο για την καθημερινή ζωή). Η όλο και πιο καθολική επιτήρηση με ηλεκτρονικά και βιοτεχνολογικά μέσα (οι στρατιωτικές μέθοδοι προστασίας της ιδιοκτησίας). Αυτή είναι η κοινωνία που χτίζεται γύρω μας. Και όπως λέει κι ο υπουργός, η αστυνομία είναι κομμάτι της.

Μεξικό, τώρα που μιλάμε

Πάρτυ λυκειόπαιδων στο Μεξικό μετά από "επιθεση άγνωστων ενόπλων". Τα αίματα δεν φαίνονται στο ασπρόμαυρο...

Οι διαδικασίες για τις οποίες μιλάμε δεν είναι αποκλειστικά ελληνικές και δεν τελειώνουν με έναν τυχαίο νεκρό στον Βύρωνας.

Στο Μεξικό που τα πράγματα είναι πιο προχωρημένα, η αδυσώπητη μάχη με το έγκλημα (εν προκειμένω το εμπόριο ναρκωτικών) έχει ανατεθεί κατευθείαν στον στρατό. Αυτή η ανάθεση έγινε πριν από τέσσερα χρόνια και το εμπόριο ναρκωτικών είναι ακόμη καλά στην υγεία του. Οι βόρειες επαρχίες του Μεξικό από την άλλη, όχι και τόσο. Η μάχη του μεξικανικού στρατού με το έγκλημα μετράει 16.000 νεκρούς από το 2006.

Και συνεχίζεται.

Αλλά 'ντάξει τώρα, αυτοί είναι τριτοκοσμικοί...

Δεν ξέρουμε αν φαίνεται με την πρώτη, αλλά εδώ έχουμε μια λαμπρή στιγμή πολιτικής συνείδησης της αστυνομίας! Ο καθημερινός έλεγχος των εργατών, των νοικοκυριών, των άνεργων, των μεταναστών και των απειθαρχων μαθητών, η ομαλή καθημερινή λειτουργία των καπιταλιστικών προσταγών, δεν είναι κάτι που κάνει η αστυνομία. Είναι κάτι που γίνεται από τον γονιό, το αφεντικό, τον παπά, τον ιδιοκτήτη και τον δάσκαλο, από "τους πολίτες" που η αστυνομία προστατεύει. Και γίνεται γιατί αυτοί "οι πολίτες" έχουν συμφέρον να διατηρούνται και να εφαρμόζονται οι καπιταλιστικές προσταγές. Αν θέλει η αστυνομία αυτοί "οι πολίτες" να κάνουν καλά τη δουλειά τους, καλά θα κάνει να λάβει υπ' όψη της την προσφορά τους και να κανονίσει ώστε αυτή η προσφορά να λαμβάνει χώρα απρόσκοπτα. Καλά θα κάνει με λίγα λόγια να τους λάβει σοβαρά υπ' όψη ως πολιτική οντότητα με βάρος στα τεκταινόμενα.

Και καλά θα κάνει να τους παρέχει το είδος της στήριξης που χρειάζονται: στήριξη όχι ένοπλη, αλλά πολιτική. Η ένοπλη παρέλαση δεν θέλει να είναι απλά ένοπλη παρέλαση. Θέλει να είναι "τόνωση του αισθήματος της ασφάλειας", δηλαδή συζητήσεις, ρουφιανιά, εξοικείωση, κοινές απόψεις και κοινές δράσεις. Θέλει να προστατεύσει τους "πολίτες" και τον "ανεπίσημο έλεγχο" που ασκούν διασφαλίζοντας την σταθερότητα μέρα με τη μέρα. Θέλει δίπλα στον ένστολο και ένοπλο μηχανισμό προστασίας των καπιταλιστικών προσταγών να δημιουργήσει ένα συνειδητό μη ένστολο κοινωνικό κομμάτι. Και είναι βέβαιο ότι, σε πενήντα χρόνια από τώρα, αυτό το κομμάτι θα είναι γνωστό ως ο φασισμός του 21ου αιώνα.

Αλλά το ζήτημα είναι τι γίνεται τώρα.

Και φυσικά τι θα γίνει όταν όλοι αυτοί "αναγκαστούν να καταφύγουν σε ειδικά μέσα".

Σημείο 4: Σφαγεία οι πλατείες!

Η "εμφανής αστυνόμευση" και η πρακτική της σημασία.

Δεν μοιράζουμε τις προκηρύξεις για να διαβάσετε τις ίδιες μαλακίες που ακούτε στην τηλεόραση! Κατά τη γνώμη μας λοιπόν, οι παρελάσεις των ένστολων, η επέκταση των κάθε είδους επαγγελματιών της ασφάλειας, οι κοινωνικές σχέσεις που αποκτούν στρατιωτική πλευρά, δεν είναι πράγματα ακίνδυνα, ούτε άλλωστε γίνονται για το θεαθήναι. Πίσω τους βρίσκεται, όπως βρισκόταν εξαρχής, η βασική ανάγκη του καπιταλιστικού συστήματος να συνεχίσει να λειτουργεί. Ίσως αν αναλύσουμε αυτή τη "βασική ανάγκη", να βρούμε τις επιθυμιούλες που λέγαμε πριν ότι αισθάνονται στ' άντερά τους οι κάθε λογής "πολίτες", αυτό το περίφημο "αίσθημα της ασφάλειας" που στην πραγματικότητα είναι τελείως άσχετο από "το έγκλημα" και τα καϊρία του, που τονώνεται πραγματικά μόνο όταν οι εργάτες σκύβουν το κεφάλι, όταν τα νοίκια πληρώνονται, όταν οι μετανάστες δουλεύουν κοψοχρονιά και μετά απελαύνονται, όταν όλοι βλέπουν τηλεόραση και την πιστεύουν, όταν κοντολογίς όλα βγαίνουν καλώς.

Αλλά ετούτη είναι μια περίπτωση από εκείνες που δεν σηκώνουν παραπάνω ανάλυση. Η ανάγκη του καπιταλιστικού συστήματος να συνεχίσει να λειτουργεί! Τελεία και παύλα! Αυτό είναι που επιδιώκουν οι ένστολοι, οι φίλοι τους και οι προϊστάμενοί τους, όχι πια σαν άτομα, αλλά σαν μηχανισμοί και σαν κοινωνικές

σχέσεις. Είναι βασικό να καταλάβουμε τον απρόσωπο χαρακτήρα αυτής της θέλησης, γιατί μόνο έτσι θα καταλάβουμε τον αδιάλλακτο χαρακτήρα της. Δεν μιλάμε για κάτι διαπραγματεύσιμο, για κάτι που υπόκειται σε "δημοκρατικές διαδικασίες": μιλάμε για την πεμπτουσία του καπιταλιστικού συστήματος κοινωνικής οργάνωσης.

Είναι αυτή η θέληση που προσπαθεί να βρει νομιμοποίηση και να οργανωθεί πολιτικά γύρω από το υπουργείο προστασίας του πολίτη και τους προστατευόμενους του. Στα χρόνια που έρχονται θα δούμε με τρόμο ότι καθώς αυτή η θέληση θα οργανώνεται, οι νεκροί από "ατυχήματα κατά τη διάρκεια αστυνομικών επιχειρήσεων" θα πολλαπλασιαστούν. Όχι γιατί οι κάθε λογής περαστικοί (οι "άμαχοι" σε σχέση με τους "μάχιμους" που τόσο αρέσουν στον πολιτικό προϊστάμενο) θα περάσουν μια περίοδο εφτά χρόνων γρουσουζιάς. Αλλά γιατί οι μηχανισμοί που έχουν μπει σε κίνηση δεν έχουν κατά νου την "προστασία" κανενός άλλου πέρα από την προστασία των καπιταλιστικών προσταγών. Στα χρόνια που έρχονται, αυτοί οι μηχανισμοί θα εξοπλίζονται δυσανάλογα με το επίπεδο της βίας που έχουν να αντιμετωπίσουν και θα ωθούν αυτή τη βία να εξοπλίζεται αναλόγως σε ένα φαύλο κύκλο. Θα στελεκώνονται από όλο και πιο σκοτεινά πρόσωπα, γνήσια παράγωγα της κοινωνίας των γυμναστηρίων και της χημικής βελτίωσης, των κοινωνικών σχέσεων του είδους "ο θάνατός σου - η ζωή μου". Θα χτίζουν τις συμμαχίες τους με "τους πολίτες" και θα τις οργανώνουν πολιτικά σε δομές που στην πράξη λίγα θα έχουν να ζηλέψουν από παρόμοιες φασιστικές του μεσοπολέμου. Και καθώς το μισοεμπόλεμο status που θέλει να καθιερώσει ο υπουργός όταν μιλάει για "μάχιμους" θα γίνεται πραγματικότητα, αυτά τα ένοπλα σώματα θα σκοτώνουν όλο και περισσότερους "άμαχους" γιατί έτσι θα επιβάλλει ο τεχνολογικός και ιδεολογικός τους εξοπλισμός. Αλλά κυρίως γιατί θα αντιλαμβάνονται τις πόλεις σαν πεδία μάχης και τους εαυτούς τους ως τους "μάχιμους" αυτών των πεδίων. Σφαγεία θέλουν να κάνουν τις πλατείες!

Δεν είναι προβλέψεις όλα αυτά. Είναι αυτά που ήδη συμβαίνουν σε άλλες καπιταλιστικές κοινωνίες. Και είναι αυτά που ήδη συμβαίνουν εδώ.

Κατά τα άλλα, το μεγάλο ερώτημα που αντιλαμβάνονται οι πολιτικοί προϊστάμενοι της αστυνομίας είναι κατά τη γνώμη μας έγκυρο: τι θα απογίνουν οι φορείς της πολιτικής απονομιμοποίησης του κρατικού милитарισμού που έκαναν τη σύντομη εμφάνισή τους τον Δεκέμβριο του 2008; Πως θα καταφέρουν να εφεύρουν την πολιτική τους αντι-οργάνωση έξω από και ενάντια στην οργάνωση των ένστολων και των φίλων τους; Πως θα καταφέρουν να νομιμοποιήσουν ξανά την αντίσταση στις καπιταλιστικές προσταγές; Το θέμα δεν είναι "αν" κάτι τέτοιο θα συμβεί, αλλά το πότε και το πώς. Γιατί καθώς αυτό το σύστημα θα βυθίζεται στην κρίση του, είναι βέβαιο πως οι εχθροί του θα πολλαπλασιάζονται. Ακόμη πιο βέβαιο όμως είναι πως οι φίλοι του θα γίνονται όλο και πιο πολλοί, όλο και πιο αδίστακτοι, όλο και πιο αδυσώπητοι. Και αυτό πρέπει να γίνει κατανοητό όσο πιο σύντομα γίνεται.

Και βασικά, προτού αρχίσουν τα "ειδικά μέσα" της αστυνόμευσης να εφαρμόζονται στα τομάρια μας.

Σημειώσεις

1. Πρακτικά της Βουλής των Ελλήνων, 19/2/2010.
2. Στο ίδιο
3. Στο ίδιο
4. George Kelling & James Wilson, "Σπασμένα Τζάμια: Αστυνόμευση και Ασφάλεια στις Γειτονιές", στο *Από την Μηδενική Πολιτική στην Μηδενική Ανοχή*, Λέσχη Κατασκόπων του 21ου αιώνα, 2003. Πρώτη δημοσίευση 3/1982 στο αμερικανικό περιοδικό Atlantic (γνωστό και ως Atlantic Monthly).
5. Εφημερίδα Πελοπόννησος, κάποια από τις ημέρες που ακολούθησαν την 9/1/2009 (γαμώτο χάσαμε το απόκομμα). Οι μαρτυρίες των συντρόφων είναι από συνέντευξη (από που θέλατε να είναι; από την Ελευθεροτυπία;) και δημοσιεύτηκαν στο περιοδικό Αυτο! #23, 2/2009.

Οι **autonome antifa** που συζητήσαν, πλήρωσαν και μοιράζουν αυτή την προκήρυξη είναι μια αντιφασιστική συνέλευση που συζητάει και δρα στην Αθήνα. **"Συνέλευση"**: Δηλαδή οριζόντια οργάνωση -άνεργοι και εργαζόμενοι, μαθητές και φοιτητές, άντρες και γυναίκες που μαζεύονται και αποφασίζουν όλοι μαζί. **"Αντιφασιστική"**: Δηλαδή, όλοι μας καταλαβαίνουμε πολύ καλά πως ετούτη η κοινωνία είναι μια ταξική κοινωνία και ότι μέρα με τη μέρα γκρεμίζεται στα κεφάλια μας, ακριβώς όπως τα είπαμε παραπάνω. Η μοναξιά, ο ρατσισμός και η ρουφιανιά που βασιλεύουν γύρω μας, είναι τα μπάτζα από αυτό το γκρέμισμα. **Autonome Antifa - Αντιφασιστική Συνέλευση**: Δηλαδή, μπροστά σε αυτό το γκρέμισμα, να μην είμαστε ούτε μόνοι, ούτε φοβισμένοι, ούτε αδύναμοι. Για επικοινωνία: autonome.antifa@yahoo.com